

Sygn. akt I CSK 113/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Prokuratora Rejonowego w S.  
przy uczestnictwie P.P.  
o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu  
od uzależnienia od alkoholu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.  
z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Uczestnik P.P. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 12 października 2017 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 czerwca 2017 r. Sąd pierwszej instancji w sprawie z wniosku Prokuratora Rejonowego w S. zastosował wobec uczestnika obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu w niestacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego i orzekł o kosztach postępowania. Ustalił, że u uczestnika rozwinęło się pełnoobjawowe uzależnienie od alkoholu, którego używa w odstępach najwyżej kilkudniowych, co powoduje konflikty, nerwową atmosferę w domu, zakłóca życie rodzinne i negatywnie wpływa na dzieci. Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień w postępowaniu dowodowym Sądu Rejonowego, który – na wniosek uczestnika – dopuścił dowód z opinii innych biegłych, jednak ostatecznie odstąpił od jego przeprowadzenia, gdy okazało się, że uczestnik nie stawiał się na badania, uznając, że przeprowadzenie tego dowodu doprowadzi do przedłużenia postępowania. Uznał, że Sąd był uprawniony do podjęcia takiej decyzji, a wystąpienie przesłanek z art. 24 w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi zostało już należycie wykazane wcześniej przeprowadzonymi dowodami, w tym rozpoznaniem szpitalnym z grudnia 2016 r.

Uczestnik zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości. Zarzucił naruszenie art. 24 w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 236 § 1 k.p.c., art. 240 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 279 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący potrzebę rozpatrzenia jego skargi wiąże z wystąpieniem przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi więc wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.), a wydane orzeczenie na skutek tego naruszenia jest oczywiście błędne. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności skargi uczestnika. Sądy obu instancji oparły się na materiale dowodowym, który wielokierunkowo wykazywał wystąpienie przesłanek uzasadniających poddanie uczestnika leczeniu, w tym diagnozę postawioną w leczeniu szpitalnym i potwierdzoną przez biegłych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego – dowody te poddały ocenie Sądy obu instancji i uznały za wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłych nie może być samo w sobie uznane za potwierdzenie wątpliwej wartości wcześniej sporządzonej opinii, skoro Sądy uznały ją ostatecznie –w powiązaniu z pozostałymi dowodami - za wystarczającą. Przyczyny niestawienia się uczestnika

na badania nie miały w takiej sytuacji istotnego znaczenia. Również zarzuty podważające aktualność ustaleń faktycznych, a nawet w ogóle sens leczenia uczestnika nie mogą być uznane za oczywiście uzasadnione, jeśli zważyć że zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zapadło w ok. pół roku po wydaniu opinii przez biegłych, gdy tymczasem pogłębiający się stan uzależnienia uczestnika od alkoholu trwał od lat i w postępowaniu apelacyjnym uczestnik nie przedstawił żadnych dowodów podważających ustalenia co do stanu swojego zdrowia.

Z przytoczonych względów, wobec niewystąpienia przesłanki przedsądu wskazanej przez uczestnika i niestwierdzenia innych podstaw z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj

a.ł.